

School en Leven
jg. 21, nr. 25, 12-2-1920

ZE WIL NIET.

We zitten aan de koffietafel met gasten: de vrouw en het zevenjarig dochtertje van een collega van mijn man. En terwijl vader er het zwijgen toedoet — vader schept er zoo geen behagen in, zoover vooruit te kijken — hebben mevrouw en ik 't over de toekomst onzer dochtertjes, die even oud zijn. Over wat ze worden zullen. Vrees niet, we zijn geheel doordrongen van het feit, dat 't kind geheel vrij is in haar keus. Maar een mensch kan toch weleens wat fantazeeren. En zoo blijkt het, dat de collegavrouw en ik 'tzelfde ideaal hebben: onze dochtertjes, die niet dom zijn, in Delft laten studeeren voor bouwkundig ingenieur. Dan kunnen ze hun vaders helpen. Zal 't niet heerlijk wezen, als de vaders, ouder geworden, zoo iets om en bij zich hebben waar ze in hun werk steun aan hebben! En — valt er in dat opzicht niet nog meer te hopen van een dochter, dan van een zoon, die zoo vaak opgroeit in geheel andere richting dan vader! Het dochtertje van mijn gast vindt het best — ze schijnt er zich al geheel mee vereenzelvigd te hebben. Maar Suus, die voor 't eerst mijn toekomstwensch uitgesproken hoort, kleurt heftig en schudt zeer beslist van neen.

„He Suus,” zeg ik, „wil je geen bouwkundig ingenieur worden en bij vader op dat gezellige kantoor komen? Waarom dan niet?”

En Suus, heusch al in de benauwdheid:

„Ik wil geen fabrieksmeisje worden.”

Ze gebruikt het keurige verkleinwoord ter wille van de gast.

Ge kent misschien het schrikkelijke Rotterdamsche product: fabrieksmeid?

Ter verduidelijking diene, dat vaders kantoor zich op een fabriek bevindt.

NANNIE VAN WEHL.